

РЕШЕНИЕ

№ 2827

гр. София, 27.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 19.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **985** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. А. Б. срещу Решение №ПИИ-5/12.01.2021г. на Директора на ТД на НАП С.- град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане №С200022-178-0032377/23.12.2020г. на публичен изпълнител.

Твърди се в жалбата, че решението и потвърденото с него разпореждане е недопустимо, тъй като и постановено след изтичане на предвидения от закона срок, който е преклузивен. В решението не са обсъдени и съобразени всички факти и възражения, неотнормено и самоцелно се описват наложените обезпечителни мерки, което го прави необосновано и незаконосъобразно. Невярно се приема, че публичният изпълнител е изпълнил указанията на директора на ТД на НАП, като отказът е без мотиви. ИЛ, въз основа на който е образувано изпълнителното дело е издаден по ГПК и в него са посочени всички задължения за плащане – главница и лихви. В ИЛ няма посочен срок за плащане на задължението, Б. не е бил уведомен за някакво задължение, задължението не е за данъци и няма законово определен срок за плащане, след който възниква задължение за лихва. При задължение за лихва, в ИЛ по ГПК се посочват задължително главницата, срокът, в който следва да се плати задължението, началният момент от който се дължи лихва върху него, когато е присъдена. Не е съобразен факта, че върху разноси, присъдени по ГПК, за държавна такса, за адвокатски хонорар, за вещо лице не се дължат лихви.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата от името на конституираните наследници на жалбоподателя – М. И. Б. и А. Н.

Б.. Претендира разноски по представен списък в размер на 310 лева.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С. се представлява от юрк. Р. и юрк. Й., които оспорват жалбата претендират юрисконсултско възнаграждение и правят възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. срещу Н. А. Б., за изискуемо задължение въз основа на изпълнителен лист от 13.08.2015г., издаден по гр. д. №45754/2009г. по описа на СРС.

На 24.02.2020г. му е изпратено съобщение за доброволно изпълнение, с което е уведомен за изпълнителното дело за публични задължения – главница в размер на 565,91лв. – представляваща държавна такса по изпълнителен лист от 13.08.2015г. и лихва в размер на 260,57лв., към от 24.02.20г. – общо размер от 826,48лв. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 06.03.2020г. е наложен запор върху МПС, описано в постановлението, издадено е и запорно съобщение до СДВР. На 10.09.2020г. е издадено Разпореждане, с което е разпределено постъпилото плащане в размер на 565,91лв., постъпило на 09.09.20г. за погасяване на главницата. На 14.09.20г. длъжникът е поискал изпълнителното дело да се прекрати, поради плащане на задължението. Постановен е отказ за прекратяване на изпълнителното дело и за отмяна на обезпечителните мерки с изх. № С200022-012-0000099/09.10.2020г., с мотиви че не са платени лихвите по изпълнителния лист, тъй като всички публични вземания са лихвоносни, освен глобите. По повод на подадената жалба срещу отказа е постановено Решение № РИ-370/11.11.2020г., с което производството по жалбата е прекратено, поради неотстранени нередовности на жалбата.

На 19.11.2020г. е подадено повторно искане за прекратяване на изпълнителното дело, като публичният изпълнител се е произнесъл с изричен отказ, с Разпореждане №С200022-178-0032377/23.12.2020г., потвърдено с Решение №ПИ-5/12.01.2021г. на Директора на ТД на НАП С.- град, което е предмет на съдебния спор.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е основателна.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са издадени от компетентни органи. при издаване на актовете не са допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, но материалният закон е приложен неправилно.

Правилно органът по приходите е приел, че задължението за държавна такса по изпълнителния лист е публично по смисъла на чл.162, ал.2, т.3 от ДОПК. Съгласно чл. 175, ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. В случая, в диспозитива на осъдителното решение по гр. д.№45754/2009г. на СРС не е посочен срок за доброволно плащане на определената държавна такса. Съдът е посочил само размера на главницата – 560,91лв., без да осъжда страната за нея, ведно със

съответните лихви за забава до датата на окончателното плащане. Срок за доброволно плащане на държавната такса, определена с окончателния съдебен акт по съдебни дела не е предвиден в специален закон (чл.355 от ГПК).

Съгласно чл.1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни вземания, неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва.

Следователно, спорен по делото е въпросът, кога е изтекъл срокът за доброволно плащане на длъжника по изпълнителния лист и кога той е изпаднал в забава, тъй като едва след този момент се дължат и лихви за забава. Безспорно от установените по делото факти е, че съобщението за доброволно изпълнение е издадено на 24.02.2020г., като с него Б. е поканен в 7 дневен срок от датата на получаването му да плати доброволно задължението, ведно с лихвите, изчислени до окончателното изплащане на главницата. В съобщението, освен главница от 565,91лв. е добавена и лихва към 24.02.20г. от 260,57лв., за която не става ясно от коя дата публичният изпълнител е приел, че тече. Според становището на юрк. Й., застъпено в о.с.з., лихвата тече от 13.08.2015г., когато е издаден изпълнителният лист, но този извод не почива на закона, издаването на изпълнителен лист не представлява покана за плащане, а става без знанието и присъствието на длъжника и не го поставя в забава за задължение, за което липсва законоустановен срок за плащане. Когато няма срок, поставянето на длъжника в забава изисква покана от кредитора. Жалбоподателите, чрез адв. Д. твърдят, че главницата е платена незабавно, след като е получено уведомлението за наличието на задължение, но това обстоятелство от приложената административна преписка не може да бъде установено, тъй като липсват данни кога е получено съобщението за доброволно плащане. Длъжникът е внесъл главницата от 565,91лв. на 09.09.2020г., като лихви за забава следва да са текли от датата, след изтичане на 7 дневния срок, даден му със съобщението за доброволно плащане (считан от датата на получаване на съобщението) до датата на погасяване на главното задължение - 09.09.2020г.

При горните мотиви, оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и следва да се отменят. Тъй като естеството на акта - отказ за прекратяване на изпълнителното дело не позволява решаване на делото по същество, то преписката следва да се върне за ново произнасяне от публичния изпълнител, при спазване на дадените по-горе указания по тълкуване на закона. При този изход на делото следва ответникът да бъде осъден за разноси, като възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, предвид разпоредбата на чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. с чл.38, ал.2 от ЗА.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Трето АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. А. Б., поддържана от конституираните като жалбоподатели в хода на съдебното производство негови наследници М. И. Б. и А. Н. Б. Решение №ПИ-5/12.01.2021г. на Директора на ТД на НАП С.- град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане №С200022-178-0032377/23.12.2020г. на публичен изпълнител.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по искането за

прекратяване на изпълнително дело №[ЕИК]/2020г.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати солидарно на М. И. Б. и А. Н. Б. адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА и разноси за държавна такса по делото в размер общо на 310 /триста и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: